

De José Agustín Goytisolo
A Carme Soler Vendrell

tel y fax nº 2 00 51 16
Fax nº 2 65 29 80

Número de pag. incl. aquesta: 6

L'ANGEL VERD, autor: JOSE AGUSTIN GOYTISOLO

Traducció al català: Asun Carandell

Vet aquí que una vegada hi havia un Parc, en una gran ciutat de la vora del mar. Fins no feia gaire, aquest Parc, tenia poca vida i com més lluitaven els jardineros per aconseguir que els arbres es fessin més macos, més deslluïts quedaven.....Era menester un prodigi per a fer que creixessin millor. A la vora del Parc hi vivia un Noi, ja tenia sis anys, i es deia Víctor. Anava a escola i, en un balcó de casa dels seus avis, que era davant mateix de casa seva, hi tenia torretes amb flors, que no es feien gaire. Quan sortia d'escola el seu Avi el portava al Parc, això li agradava molt.

Una matinada de tardó, d'això ja feia ben bé un any, havia arribat a la ciutat un personatge molt estrany i de seguida s'en va anar cap el Parc. Era un Angel tot vert, era l'Angel Verd(De les seves ales sortia llum, la llum era de molts tons de verd...descriure quan tú, Carme, hages creat el personatge)

Des d'aleshores, el Parc es convertí a poc a poc, en una mena de bosc espès a on els nens i nenes es podien amagar, plens els pulmons amb un aire tan nèt..!. Hi havia camins i caminets per correr, sorra molt neta per a fer castells, llacs amb nemífars, peixos i tortugues; gespa, fonts d'aigua fresca...

La gent gran i els qui vigilaven la canalla sein als bancs; al sol a l'hivern y a l'ombra a l'estiu. Mentre el Noi jugava a fet-i-amagar, l'Avi seia al seu banc preferit, llegia el diari y com que era molt sociable enraonava amb la gent i els demanava el seu parè de les coses de la vida.

L'autoritat visible del Parc era el Guarda. Quasi tot ho veia. De vegades havia de recordar, a la canalla, que el Parc es el jardí de tots, que els arbres són necessaris per a respirar, que el color verd és bo per a la vista, i altres raonaments que convencien tots els nens.. Es a dir quasi tots; n'hi havia d'ignorants que feien malbé les plantes, i gent ja crescuda que s'enfadava si el Guarda renyava els fills; poder es pensaven que el Guarda volia el Parc per ell sol...

De bon matí, aquest mateix Guarda obria les portes del Parc i feia entrar els jardineros que passaven un munt d'hores tot escombrant els camins, regant els arbres, retallant les tanques d'herba turmera; també plantaven flors tallaven les branques seques. Aquesta feina, tant important, que fins aleshores els havia lluit poc, es multiplicava per deu des que hi havia arribat l'Angel Verd. Ells no savien que existia, però

El Parc semblava màgic; totes les plantes: arbres arbustos, plantetes amb flors i gespa es veten sans, brillants, i amb diferents tons de verd, molt lluninosos. La gent es preguntava si cap esser extraterrenal protegia el Parc. No podia ser que la feina dels jardineros, l'aigua, els adobs, el Guarda, y tot plegat, que fins llavors havia donat poc resultat, ara, de cop i volta, fecin el miracle. Era el Parc més alegre, més acollidor, més divertit i més misterios que s'havia vist mai. Donc bé: aquest esser extraterrenal era, com nosaltres ja savem, l'Angel Verd.

Cap a les deu del matí començava a arribar la gent al Parc: criatures en cotxets, amb els seus acompanyants; gent gran que caminava a poc a poc... A migdia arribaven nens i nenes més grandets, que sortien d'escola i no gaire després marxaven a casa, a dinar. També hi arribaven operaris que buscaven un banc tranquil i es posaven a menjar un bocata.

A la tarda, la mateixa processor...; i al vespre, quan ja començava a marxar tothom, el Guarda, amb un xiulet, feia saber a la gent que desseguit tancaria les reixes d'entrada al Parc.

Un dia, quan s'acostava l'hora de dinar, i ja quedava poca gent .L'Avi, que llegia amb molt d'interès el diari, assegut al sol en el seu banc, va notar una presència estranya que es dirigia a ell, quasi sense tocar a terra. Va alçar el cap, i va veure un meravellós Angel Verd que el saludava tot inclinant-se.

-Sègui, li va fer l'Avi, mentre pensava, "pots comptar que aquest es el responsable de l'espectacular canvi del Parc, i mana molt més que el Guarda . Aixó es cosa segura".

- Es vosté qui vigila les alzines, els llorers, els baladres, i les palmeres?

L'Angel Verd no va parlar. Contestà afirmativament y també assenyalà els xiprés, els arbres de l'Amor de Judea, y les flors.

L'Avi va dir: -Donç el felcito; aquest Parc cada dia es més bonic... Vet aquí el misteri que ningú no s'explica...

L'Angel va somriure, satisfet en veure reconegudes les seves virtuts, els seus poders màgics i la seva professionalitat.

L'ombra d'un home va treure l'Avi de la seva xerrada. Era el Guarda.

- Escolti! Que es troba bé? Que està marejat?

- Jo...? va fer l'Avi sorprés

- Si, si, vosté...

-No gens! Per què ho diu?

- Donç perquè fa una estona que parla tot sol.

-Sol? I ara...! Jo parlava amb aquest Angel...

-I ara...Quin Angel? Però si aquí no hi ha ningú! Vol dir que no li ha prèss massa el sol? Vosté es l'Avi d'aquell nen tan llest, oi?

-Sí...vosté ja ens coneix,venim cada dia.

-Sí, ja ho sé...Au, creguim, vagi cap a casa: les insolacions són molt dolentes,i més ara, amb tot aixó que diuen del forat d'ozó.

L'Avi no s'ho creia, pero s'en va adonar desseguida: el Guarda no veia l'Angel, i no cal dir que l'altre gent del Parc, tampoc. Tant per tant es va posar dret per marxar, no volia discutir amb el Guarda que si sí, que si no. A més a més el Noi ja venia tot corrent i poder tenia gana. Quan va ser al banc, va saludar l'Angel i li fe un petó i aquest li passar suaument l'ala dreta pel cap. Desseguit es van entendre: eren dos enamorats de les plantes...El noi també veia l'Angel, es clar.

-Pot venir a dormir a casa, va dir l'Avi a l'Angel Verd. La dona hi creu, en els angels, y també li agraden molt les plantes, com al meu nét. Au, vingui. ¿Que farà aquí tot sol?

l'Angel va somriure, agraït. Massa temps fora de casa y sense que el veiés ningú...l'Avi y l'Angel van acompanyar el Noi a casa seva, y com que, davant per davant els Avis hi tenia el pis, l'Angel va pujar volant al balcó a on l'Avia ja l'esperava. L'Avi, va anar cap a la porteria y pujà en l'assensor.

A la tarda, l'Angel va posar un parell de missatges per fax, que era més ràpit que el seu sistema, que no sabem quin era. Al vespre, l'Angel explicà, amb signes y dibuixos els problemes mes urgents que es veu que tenim, y més que en tindrem si anem tallant arbres y altres barbaritats.

Varen sopar, i ...au, a dormir! L'Angel es va posar tot estès a un llit molt llarg que li havien preparat. Al matí, de bona hora, va volar al Parc, havia de ser-hi avans que els jardiners arribessin. Des d'un xipré, molt alt, començà a enviar ordres, molt ben pensades, a cada una de les plantes. Els arbres, les flors, la gespa es varen posar tots amples, cufois.

Quan va acabar la feina, ja el Noi corria per la gespa, i poc després l'Avi s'acostava, tot xino-xano, pel caminal. Grans alegries pero, una mica de prudència, no fos cas que el Guarda veiés l'Avi parlant sol, i el tornés a avlar cap a casa!

Durant mot de temps l'Angel va supervisar el Parc. No se com s'ho feia, però la gent no parava de dir: "quin canvi!" Els jardiners estaven tan satisfets que no s'ho podien crure, tot brillava, els arbres creixten drets, forts y sans, les flors eren més maques que mai...l'Angel que volava pel damunt, com un ocell, tot s'ho mirava i somreia. Quan ja havia acabat la feina, anava cap el banc de l'Avi i aquest li feta ctnc centims de los notícies del dia.

Quan el Noi veia l'Angel, li demanava que li fes passigolles amb les plomes, i l'Angel, a més a més, li trametia com fer creixer més maques les plantes del balcó.

Un bon dia, quan l'Avi anà a l'escola a recollir el Noi li van dir: -Per...si vosté ja l'ha vingut a buscar...! ((afagir una aventura aquí: era l'angel disfrassat....))

Van passar dies, setmanes i mesos, un bon dia l'Angel ja no hi era, havia desaparegut; s'havia esfumat. Era increïble : marxar sense dir res! Però quan van desfer el llit a on dormia l'Angel Verd, van trobar una carta. L'Avia la va llegir , tota emocionada, a l'Avi i al Noi. La carta deia:

"Benvolguts amics, os deixo aquesta carta per a dir-vos que el Congrés dels Verds m'ha enviat a revitalitzar un altre lloc, que està molt més perdut que aquest Parc no ho estava, fa dos anys. M'en vaig, però tornaré. M'ho he passat d'allò més bé amb vosaltres i us estimo de valent. Si voleu res de mí, escriviu-me. Només cal que hi poseu a la carta: Angel Verd, Seu del Congrés General de Els Verds. El Mon. El Congrés dels Verds ja m'avisarà. Aquí teniu una ploma per a fer passigolles al Noi. Un estimo molt. Firmat: Angel Verd. I sí, sí: tot buscant van trobar la ploma verda.

L'Avi, l'Avia i el Noi van quedar glaçats. Tampoc es extrany, allò no tenia res de normal: Ha de ser impresionant conviure amb un esser tan excepcional; y una verdadera llàstima perdre'l, en un tres y no-res, i sense haver-ho sospitat. Però aquella família era més optimista que no penseu i, després d'exclamar-se una mica, van comprendre la importància de la missió de l'Angel Verd. Van agafar les coses pel lloc que no cremen, y ja feien plans per a viatjar a l'altre extrem del mon, tot pensant a on podia haver anat l'Angel Verd. N'hi ha tants de parcs y boscos perduts...!

I, des d'aleshores, no passava dia en que no parlessin de l'Angel Verd.